

Devtepeno
Poprijeta Devica Marija

1. február, 3. st.

1905. február.

Zmozsna
Gospá Vogrszka

POBOZSEN MESZESEN LISZI.

REDI GA.

Klekl Jozsof, Plebános Pri Szv. Sebestján.

Vszebina.

1. Szresen : Nevlepeno poprijeta Devica Marija (III)	65
2. Szresen : Med Szrca Jezusovoga petkili te deveti	69
3. Bassa Ivan : Szvecsница	70
4. Szresen : Zakaj sze jaz pri Jezusi rad drzsini ?	75
5. Dober Prijatel : Devica Zmozsna (konec) . . .	77
6. Szoboecsánec : Kak szem jaz katolicsánec posztano ?	80
7. Mürcsar : Krscsanszkoga szrea nájjaksi dzsündzs.	85
8. Dober Prijatel : Moes molitvi — Szvéti Jozsef ozdrávi hizsnoga oco	90
9. Müresar : Za kotrige zshivoga rozsnoga venca .	94
10. Glászi	95

Rednikovo na glász dávanje.

**Vszi sznopiczi sze escse dobijo pri Klekl
Jozsefi plebánosi pri szv. Sebestjáni (Szt.
Sebestyén, p. Battyánd Vasm.)**

**Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga
szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoj na Vogrszkom.**

NEVTEPENÓ POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPA VOGRSZKA

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

1854. dec. 8.—1904. dec. 8.

III.

14. Csereszovszka fara.

Ne mi je nakanenje bilo, ka bi zse v tom sznopicsi pos-tűvanim estevcóm naznáo kak szo csereszovszki fárniki Marijino leto obhájali, ali da je morem prle osztaviti kak na njé réd pride pri dolpopisűvanji marijanszkih szlávnosztih, záto prle je na réd vzemem escse v tisztom vremení, gda escse med njé szlisim, gda szem escse pomocsnik njihovoga dűsevnoga pasztira.

Dugo bi bilo vsze dolpopiszati, ka sze je 1904-to leto prinasz godilo. Míszlim zadoszta vesinim bozsoj volí, csi szamo na kráci naznánim radoszt naso, stera nam je szrcé v toj fari to leto tak vnogokrát napunjávala.

Zacsнем pri dūhovnom deli.

Nájveksi dár szo cserenszovcsarje sztem szkázali Nevtepenoj Materi, ka szo sze povrnoli. Vszegavjdocsi Bog má gorizamerkané one szkuze, stere szo sze to leto z pokornih ocsih levale, on má pri szebi za nájem zadržséné tiszte gorécse molitvi i vrele pobožnoszti, stere szo sze v tom leti tū vrsile.

Vnogo jezero sze jih je szprcobrnolo! Vecs sztotin celo szpoved opravilo. Kázse nam té dūhoven zsitek veliki racsun szvétoga precšiscsávanja. Blūzi dvanájszetjezero (11.656) sze jih jo to leto precšisztilo.

Meszeca februárij je „drūstvo oltárszkoga szvesztva“ nasztávlene, stero vise triszto kotrig ma. Novi „rozs“ je vise 30 nasztanolo.

Szv. skapulér jih je do stiriszto gorivzelo, Szrca Jezusovoga bratovcsino pa szto. Vszaki meszec 8-ga jo bila szv. mesa na csaszť Nevtepené Device Marije, po steroj szo sze lauretanszke litanije molile z drūgimi krátkimi na cseszť Nevtepenoj zloženimi molitvami.

To na dūhoven zsitek gledocs.

Cerkveno olepsanjé, kincsenjé je tūdi veliki i lepi szád v marijanszkom leti v Cserenszovci prineszlo.

Gori je posztávleno to leto v cerkvi*)

Krizsna pot;

Szrca Jezusovoga oltár,

Szpovedálnica,

Krsztni sztūdenec,

Dve sztolici v szvetiscsi cerkvi,

Rante za precšiscsávanje,

Podoba Szv. Alojziusa,

„ Angela csuvára i

„ Angela glasznika na predgahico i obszledjim

„ Lorszke Marije.

Ponovleni szo vszi oltárje, nájbole marijanszki i ponovlena je cela cérkev z novimi zasztavami, z popravkom málovine, z podom, sztolicami z kepi, z cerkvenov opravov i z vnogim drūgim ménsim delom, stero szamo on z na prestimati, ki je cérkev predtotém vido ino jo zdoj vidi.

Nescsem sztem naprejdávanjom gizdoszt fárnikov pobūditi, nescsem nikoga hváľiti nájmenjo pa szebe ne, ali

*) Na szkrádnjem sztráni liszta sze dári, darovniki naznanijo.

od veszélja i radoszti pisem to v steroj sze mi dŭsa topi gda vidim nebeszko mater Marijo tak lepo csaszti.

Zaisztino lepo je to bilo, ali to lepse escse zdaj pride.

Kem blizse szmo sli k Marijinomi dnévi, k zselno-csákanomi decembri 8-mi, tem véksa je bila gorécsnoszt vu szrci nasem. Poszvedocsi nam to meszec oktober, v sterom to leto obprvim sze je szvétoga roznoga venca pobožsnoszt vszaki dén prav lepo ino genlivo oprávlala z neprejpiszanim premislávanjom med molitvov; pokázse nem to meszec november, meszee dŭsic purgatoriumszkih.

Nevtepena.

Mariji szmo ga poszvétili; vnogi vu cérkvi, drŭgi pa domá szo molili edno vŭro Jezusa v oltárszkom szvesztvi premislávajocs szí od té lŭbavipune szkorivnoszti, stera ga pod krŭhim szkritoga ma i csaszti vsi z ednim tŭdi mater nevtepeno i vsze záto naj na haszek bo deci Marijinoj, stera v purgatoriumi tak gozno trpi i zselno csáka glédati lice Nevtepena Kralice.

Poszvedocsi nem to meszec december. Od 30-ga novembra do 8-ga decembra szo na csészt „nevtepenomi pop-

rijétji“ Marijinomi vnogi, poszébno deklíne devétdnévnico opravale vu cérkvi edno vüro molécs pred Jezusom. I 5-ga decembra vecsér sze je szpunilo zselenje cele fere, — prav lepo, tak lepo escse níkdár ne, sze je vrsilo posz-vecsüvanje „Lorszke Marije.“

Z bengalszkim ognjom, magnésium — szvecsami, ragellini raszvetlena procesija, a v steróje je szamo stiri szto v belo oblecsenih deklin bilo z gorécsimi szvecsami, je szprevájala na okincsenom tronusi sztojécso „Lorszko Marijo“ vu okoli dveszto szvecsami i lampasi razvetleno cérkev gde sze je blogoszlavlanje dokocsalo. Popiszati té lepote pero nemore, szamo tiszti zna od njé gucsati, ki jo je vido. Po blagoszlovi je bila predga i litanije. Tak je bilo v tork v szredo i vcsetrtek zaodvecsara tüdi, szamo ka je procesija vszeli z drüge obsine sla vu szvéto matercérkev.

V szredo vecsér od sészte vöre v csetrtek vecsér do 6-te vöre je Marijeoltár, gde podoba tüdi sztoji z vecs, kak sztomí szvecsami raszszvetleni bio, pred sterim szo neprehenjoma 24 vür csesztile kotrige zsivoga rozsnoga venca Nevtepeno Poprijetje Marijino z molitvami i peszmami. Zaisztino „szvéta nocs i blázsená nocs“ je to bila.

V csetrtek, to je oszmoga decembra na dén „nevtepenoga poprijétja“ szmo sze poszlovili od pobožnoszti z veszélím i zsalosztím szrcóm. Zsalasztili szmo sze, ka je tok hitro vsze minolo, pa szmo sze tak dobro csütíli, tak dabi zse v nébi pri Mariji bili; i z veszélóm szrcóm szmo vzéli szlovo, ár szmo tolázszbo v szrcé dobili, ka Marija nase pobožnoszti ne zavrzse, nego obilno poplácsa, veszélo szmo sli od Marije, ár szmo mater razvészélili, delo dobro dakoncsali, k nébi blízse prisli, Mariji sze zroc síli, kak csiszta nevtepena deca nevtepena materé.

Po pobožnoszti sze je cérkev oznotraj z rimszkimi szvecsami i bengálszkim ognjom raszszvetila. Na szpomenek lepe pobožnoszti szo szí pa fárníkj szvetinjice „csiszto ga poprijétja“ dali blogoszlovi i po dühovniki na telo nolo-zsiti, naj je té máli dár vedno szpominja na mater nebeszko. Edno prikapsim k tem recsam, edno szresno prosnjo: ovsice moje, stere szam pomágao vasemi prednjemi pasz-téri voditi, osztanite na poti, stero szem vam kázao. K Jezusovomi Szrci i k Nevtepenoj Devici Mariji pela tá pot, ne sztopite dol zsnjé.

Szrcsen.

Med Szrca Jezusovoga pétkih te devéti.

Za toga volo sze nikaj ne sztaraj — szam njemi pravo — ve szam právis, ka pobožnoszt znova lehko zacsnes; pa zvŭn toga ti szí tomi ne kriver, ka dнеш nemores iti k szvétomi precšiscšavanji. Je to jedini zrok tvoje nemirovesine? "Oh ne, celo drŭga recs me vznemirila. Neszreca sze mi je na poti zacséla. Na vlák szmo zajtra ob szedmi szeli gor. Do devitih je vsze po rédi slo. Te je en mozski k nam sztopo ino nasz je etak pregovoro „Decski, znám zse szŭhe guté máte; hodle prek vu razred kadilcov, napravimo szí eden veszéli dén.“ Sztem nam je tŭdi edno kanto pitvine pontŭdo. Pred totem szmo escse ne nigdár takse pili, pa zdaj nasz je tŭdi szram bilo pred drŭgimi to mocno pitvino k szebi vzeti, ve szmo escse deca mi. Ali nikaj me je li napelávalo, kabi po kanto szégno, najbole sze mi je fárba te pitvine dopála. Zse szem roko vtégno, ka bi prijao za ponŭjeno recs, ali hitro szem jo nazaj potégno. V toj megnjeni je Berton Henrik moj prijátel zgrabo za kanto, zahvalo sze zanjo goszpodi, ki szo nasz i na to taki povrgli. Henrikove djanje sze mi je ne vidlo gda szem pa v pamet vzeo, ka tak on, kak ov prijátel Scherbett Walter sze dobro napijete, trepetao szem ino szem miszlo, ka sze mi to vsze szenja, i sze ne godi po isztini. I vidijo, precšasztiti goszpod — csŭdno, ka je mene tŭdi zmirom niksi, notrásnji glász napelávao, naj csi, vecs ne, szamo en pozsérek vszébe pŭsztim z té pitvine. Na szveti me escse nikaj ne tak szkŭsávalo, kak té grdi glazs.“

„Morebit te je szamo lagoji vzgléd tvojih prijátelov vlekeo tak mocno na hŭdo“ — szem pravo Rudolfi, ki je na en hip v globoke miszli zatoplen pretrgno szvoje pripovedávanje. Ali obráz njemi je tak kázao, ka sze jaz motim v szvojih miszlaj. Pogléd njemi je tákso sztálnoszt kázao, ka szem taki v pamet vzeo, ka je to ednoga trdoga znacsája mladénec.

„Oh ne, je pravo z glavov tajecs — jaz szem pét let bio v závodi z vszakovacskimi decsáki, pa szem sze nigdár ne po njihovom djánji ravnao, nego poleg szvoje dŭsne vezti, da csi cslovek nacsí dela, na dobroj poti nemore osztáti. Ve szem to znao, ka csi ednok gutnem z

té pitvine, je escse ne greh, cse mee vrzse; ali ka me nazáj drzsalo, ka me je szagalo, naj nepijem, je bio on veliki nagib k pitvini i niksi notrásnji mili glász.“

„Rudolf-pravo szam njemi — to je tvojega angela csuvára glász bio.“ Zdaj je zse csiszto sztála pred menov zgodba mojega mládoga prijátelcseka.

(Dale.)

Szrcsen.

Szvecsnica.

— Februara 2-ga. —

Vcsinjeno je pe ob polnoci, vmoro je Goszpod vsza prvorojena na zemli Egyptoma, od prvorojenca Pharaonovoga, ki je vu njegovom sztolci szedo, do prvorojenca voznice, stera je bila vu jecsi, i vsza prvorojena sztvári.“

Tak popise szv. pizmo ono grozovitno nocs, stero je Bog iz szvoje lúbéznosti do izraelszkoga lüdsztva z deszétim vdárcem pokastigao Pharaona i narod egyptomszki, naj püsztí lüdsztvo od szebe ino njemi dá pokoj na njegovej zemli. Pa je te zapovedao Mojzesi, naj povej resenomi Izraeli: „Eta veli Goszpodin Bog tvoj: Razlocsi vsza, stera odpréjo krilo materinszko pa stera szo prva med blagom tvojim. Vsze prvorojence lüdsztva pa z dárom odkúpi pa csi de te pitao szin tvoj vütro, ka je to, odgovori njemi: Z mogocsnov rokov nasz je Bog pripelao z Egyptoma iz sztanovanja szuzsnosti.“

To je bio zacsétek one zapovedi, poleg stere je izraelszki národ vsza, stera je nájobprvim pripovao, szvojemi Bogi mogeo darüvati ár sze je Bog szmilüvao nad njim i je ne vmoro prvorojence izraelszke z egyptcsanszkini vküper. Za to szo izraelszke matere szvoje prvorojene tüdi vu cerkev neszle na stirideszétí dén szvojega poroda pa je Bogi darüvajocse, szo na meszto deteta jagnje, pár grlic, ali golobov darüvale vu cérkvi na znamenje, ka kak

sze eta sztváv Bogi na császt vmori i zezsgé, tak bi sze njéni prvorojeni szin mogeo vmoriti i Bogi nazaj dati. Ali darűvale szo tűdi za szebé na hválo po szvojem ocsiscsávanji za prijéte dáre, za dete is za szvojo zdrávje.

Pa to posztávo je obdrzsala tűdi bl. D. Marija, kda je z szvojim detetom vcérkev sla na stirideszeti dén i toga szpomín obszlűsávamo tűdi mi na ete dén ár je to prva prilika za Jezusa, pri steroj je On szebé szvojemi nebeszkomi Ocsi za nasz vu szrci darűvao.

Ali zakaj je Marija to vcsinila, ka je vu cerkvi darűvala szvojega szina i hválo davala Bogi, kak drűge zsene izraelszke? Jezusa darűvati je ne bilo potrebno, ár sze je On, kak ta drűga bozsánszka persona, od vekomaj darűvao szvojemi vebeszkomi Ocsi zá nász vu szvojem nakanenji. Meszto njega Bogi na császt pár grlic vmoriti i zsezgáti je tűdi ne bilo potrebno, ár sze je On szám za krvávo daritev dao za 33 let szvojemi nebeszkomi Ocsi, naj niscse ne merjé, ki vu njem vőrje, nego vekivecsni zsitek má. Za ocsiscsávanje je Mariji tűdi ne potrebno bilo daritev doprineszti, ár známo ka je Jezus brezi oszkrunjenja matere rojen, záto njo csasztimo tűdi za vszikdar devico, stera je ne podvrzsena szlaboszti drűgih mater. Eva je naime za kastigo bozso dobila tezski, boleznoszti pun porod, poprijetja greh je to nevoló doprineszel drűgim materam — toga greha je pa nevtepeno poprijéta Devica ne mela, zato tűdi ne njega kastige. Z toga previdimo, ka je bl. D. Marija ne bila duzsna za szebé i ne za Jezusa darűvati, kak je zapovedano bilo materam izraelszkim.

Zakaj je pa te to li vcsinila?

Ob prvím záto, da bi krscsanszkim materam példo dála.

Známo od bl. D. Marije, ár je to vu szv. píszi popiszano od njé, ka je ona ne rada doszta gucsala, nego z példov je sla naprej vszigdár ino z njov vcsila vsze szvoje poznance i vsze národe. Tűdi vu tom je tak csinila. Domá je zato oprávlala szvoje duzsnoszti okoli hizse, ár je to ne isztina, ka tecsász neszmi z hizse, dokecs ne k szpelávanyi hodla. To szamo takse matere drzsijo, stere nevejo, ka je vera pa ka je satringa, razlocsiti. Dete od toga nede zdravese i ne betezsnese, csi ti mati vűni hodis i delas, kda szí zse mogocsa — nego

tebi zná naskoditi, csi pred csaszom ides vö, ali csi mozs ne postüje tebé, kda zná, ka szí njemi daritev deteta doprineszla od Bogá ino szí scse ne mogocsa szpuniti vsze tvoje dúzsnoszti. Jeli ka me razmite krscsánszke matere? Ocsovje tüdi? Ár to je zrok z edne sztráni, z drüge sztráni pa prehlajenjé i zvünesnja opravila, stera mati prerano zacsne, vnogih betegov i nevol med nasim národóm.

Marija bi szlobodno sla vcsaszí tiszti dén vu církev, ona sze betegá bojati ne mela, pa je li sészí tjednov csakala. naj bi vszem krscsánszki materám vzgléd, to je példo dála, naj sze vu njo zaglédnejo i njo naszledüjejo.

Ka je pa te csasz delala? Gójila i hránila je szvoje dete, pazila na gingavoga otroka i hvalo davala Bogi za njegov dár. Molila je za njega znám tüdi? Nevem. Ár je za Szina bozsega moliti ne bilo potrebno. Nego krscsánszka mati, ti szí dúzsna zse naprej moliti z ocsóm vréd, ka ti dete, stero pod szrcóm noszis, k szvétómi krszti pride, ár velká je zgüba, stera sze zgodi, csi poprijétoga csloveka nemertelna düsa brezi szv. krszta more povrzstí gingavo telo. Ár szí ne za pekel csloveka sztvorjenoga dobila, nego za vekivecsná nebésza. Csi je pa cslovek na szveti, te ga bráni, vari, bodi pri njem, ár je to tvoja dúzsnoszt, tak ka ti szveta maticerkev tüdi ne zameri, csi pét- sészí tjednov ne ides vu hizso bozso. Nancs domá sze prevecs ne trüdi, ár zsvé Bog, ki ti je za te csasz to edno dúzsnoszt dao, ki ne dopüszti, ka bí za toga volo tvoje málo ali veliko vérsztvo na nikoj prislo. Ali ti vecs valá, csi szí z prehráním sztajenjóm beteg, steri te na leta k hizsi privézse ali celo k poszteli, ali pa hráno szmrt szprávis? Premislávaj szí malo od toga!

Marija je tüdi dve grlici neszla z szebóm i darüvala Bogi. Szó fare vu sterih je navada, ka matere pri etoj prilíki edno szvecso darüjejo Mariji na császt za szvoje fárho církev. Pod molítvami dühovnika to szvecso vuzsgéjo, ár sze tak dosztája, ka sze zezsgé dár tiszti, steri je za dete darüváni. Pa nebi greh bio, csi bí sze eta pobožná návada, za stero je Marija vzgléd dála, kda je szvoje grlice na gorécsi plamén djala i zezsgala, razsirila po vszeh faraj, na znaménje one gorécse lübéznoszti Bogá,

stero lűbėznoszt krscesanszka mati vu szvojoj zahvalnoszti more vu szrci meti.

Hvalo je dávala tűdi Marija pri etoj daritvi! Mi szamo edno daritev právo mámo: Daritev szv. mese. Nebi lepo bilo, csi bi vszaka krscesanszka mati pred szv. mesov zse tam bila — za 5—6 tjednov zse to vzmí tűdi lahko vesini — pa bi te pri daritvi szvete mese szebé z hvalodáván-jom Bogi preporacsala? Vnoge odvecsara, ali po mesi idejo pa te bezsijo, ka sze nebi cérkev na njé podrla, Pa ka je tomi zrok? Szamo to, ár pred csaszom idejo.

Pa szvoje dete je neszla Marija z szebom! Zato, csi ti dete zshivé i je zdravo, oblecsi je, povij je dobro, ka njemi mraz i zimna ne naskodi pa je neszi z szebom. Je lepa molitva vu knigi dűhovnika za blagoszlovlenje deteta tűdi, csi bos ga proszila naj ti je blagoszlovi. Pa te lahko z njim vréd szv. meso poszlűhnes i je tvojemi i njego-vomi Bogi darűjes. Ne boj sze, ka bi ti jokalo pri szv. mesi, ve znás, kak je lahko potihsis, velki robec pa lahko más na szebi prek po ramaj. Jeli. ka me razmis?

Vidis krscesanszka mati vsze to te vcsi pėlda Mari-jina: Pobožsnoszt i pazlivoszt na zdrávje szvoje i deteta navkűper. Pa naszledűvaj ete vzgléd, steri je pred tebé posztávlen, ár je zato rávno Marija tak csinila, ka bi tebe vucsila, kda le ona szama toga ne potrebna bila.

Ob drűgim je bl. D. Marija zato szpunila eto zapoved, stero obdrzsavati ne duzsna bila, ár sze je ne stela vűvzėti z posztáve. Znála je, ka Bog od njé to ne zsele, nego szama je ne stela szebe za vecs drzsati, kak szo ove drűge grehsne matere. To je znamenje njene velke poniz-noszt i pokornoszt. Más ti, lűbi krscesenik takso poniz-noszt, ka sze ne drzsizs za vecs, kak je tvoj szoszed, ali sto stėcs drűgi vu tvojoj vėszí? Szi nej okoren te ino trdoga szrcá, kda sze bojis, ka bi sze drűgi z tvoje pokor-nosztí szmejáli, ali norcsűvali?

Ob tretjim je pa blazsene Mati Marija to vcsinila záto, naj szvet nebi zvedo njėno velko csaszti i to, ka je Ona ne tak, kak drűge zsene. Známo od njé, ka kda je noszecsá bila, je nancs szv. Jozsefi ne ovadila najvėkso milosceso bozso, ka je on to od angela bozsega mogeo zvediti, ár je ráj prenásala njegovo zsaloszt i szumlanje, kak da bi száma od szebé kaj hvále vrednoga povedala.

Zdaj bi mogla edna zsená kakso poszebnó miloscsó od Bogá prijéti, za strtin vóre bi zse vsze szoszedé znale! Ali záto ne pri vszakój? Vűpam sze, ka nej.

Da pa kak stécs je szkrivala Marija szvojo császt, li jo je ne mogla vu szkrivnoszti obdrzsati. Tak sze njoj je zgodilo, kak lepoj vijolici, stera sze szkrije ponizno med trnjom i scsetaljom pod kaksim plotom, nego njéna lepa modra farba i prijázen dűh jo záto li ovadi pred lűdmi, ki jo iscsejo. Kak je vu cerkev sztopila z detetom, jo ovara sztari Simeon, z radosztjov ide pred njo ino z veszélím szrcem popeva Bogi diko ino hvalo rekocs: „Zdaj odpűsztsi szlűzsáhnika szvojega oh Goszpod, poleg recsi tvoje vu miri, ár szo vidile ocsi moje zvelicsanje tvoje, stero szí nam szpravo pred oblicsjom vszeh narodov: Szvetloszt za preszvetlenje poganov i na diko lűdsztva tvojega Izraela.“ Pa vzeme dete na szvoje roké, ino kázse sztarój Áni pobožsnoj dovici. Nemreta sze zadoszta naglédati toga deteta teva sztarca, szrce njima pa malo, ka ne razpocsilo od velkoga veszélja. Oh krscsenik, krscsenik! Teva szta ga szamo na rokáj mela, tebi pa On vu szrcé sztopi, kelkokrat szamo scsés, pa kde je tvoje veszélje?

Simeon je vűpovedao recs, stera je nami za drűgi tao eloga szvétka razlozsenja potrebna etak rekocsi: „Szvetloszt za preszvetlenje poganov (narodov) i na diko lűdsztva tvojega Izraela.“ Krisztus je tá szvetloszt, stera preszveti vsze narode, stera sze je ete dén ob prvim szkazala vu cerkvi; Krisztus je dika nasa, ki szimo njegov vűzeb-rani narod, kak je bio narod izraelszki vu sztarom veki nasege zvelicsanja. Záto szv. maticerkev ete dén szvecse blagoszlavla pred szv. mesov.

Szvecsa gorecsa znamenűje naime ob prvim Krisztusa szamoga, ki preszveti z szvojím vcsenjom nase pameti; szvecsa znamenűje pravo vero, stera pred nami szveti pot kázajocsa proti nebeszkòmi králesztvi; plamén szvecse nam kázse tá zràven gori proti nebeszam i gorécsi plamén nasz opomina, ka gorecsó lűbeznoszt moremo meti do Boga, csi scsémó nas námen doszégnoti, ár szvecsa brezi plaména nem tűdi neve poti kázati i proti nébi goreti, kak vóra brezi lűbéznoszti osztáne mrlva.

Petére molitve szv. maticérkev oprávla pri blagoszlvlanj szvecse pa v prvoj proszi dűsevno i telovno zdrávje vszeh onihi

ki do ete szvecse vu rokaj noszili i naj poszlühne njihove molitve, ki do z njimi vu processiji popevajocsi okoli sli ino njim naj bo milosztiven, stero je odküpo z szvojov krvjov. Vu drügoj proszi, naj Bog preszveti vszeh pámeti ino vuzsgé vszeh szrca na gorécsó lübéznoszt bozso, ka do mogocsi zetov lübéznosztjov vu njegovo vekivecsno diko sztopiti. — Vidite, tü je zrok, zakaj ete szvecse mirajocsim vu roke dávamo. — Vu trétjój. strtoj i pétoj znova proszi dühovnik szvetloszt szv. Düha za vsze, naj vszi odzsenéjo iz szrca szvojega z njov tmico greha, naj hodiyo po poti szvetloszti miloscse bozse ino naj verno lübiyo Bogá.

Na to vszaki vzeme szvojo szvecso, jo vuzsgé ino sze podigne processija, ár csi je szvetloszt bio Krisztus i scsé biti za nász, te je on tüdi nasa dika, nase veszélje, stero veszélje z processijov pokázsemo celomi szveti, pod sterov sze te popeva ona peszem Simenova, stero szmo prle csteli pa drüge peszmi, vu sterih lüdsztvo, kak dühovnik escse z ednov molitvov pred processijov proszijo Bogá, naj njim dá dare szvoje, ka stera na zvünesnje opravljajo, ona naj tüdi vu szrci doszégnejo poleg milöscse njegove po Gosz pode Jezusi Krisztusi. Pa po tom sze zacsne szv. mesa, pod sterov szí lehko premislavas krscesenik od szvetloszti szveta, ki tvojo düso tüdi scsé preszvetiti z pametjov vréd i vuzsgati tvoje szrcé na lübeznoszt Krisztusa, ki je nas Bog i Goszpod navszeveke.

Bassa Ivan.

Zakaj sje jaz pri Jezusi rad drzsim?

III.

V cérkvi sje rad drzsim,
Zakaj? Povem :
Tiszto vnjej náidem, ka
Zselno je vszem.

Kincse vszi iscsejo,
Bogat, szirmák,
Za njimi káplejo
Vnogokrát znák.

Vszaki scsé prvi bit,
Bogat, csasztit,
Zviseno v opravi
Lepoj hodit.

Telko presztánejo
Bogi lüdjé
Pa itak právijo:
Malo' scse jé.

Dnévi jih tersijo
Szvelle nocsí,
Vere ne glédajo,
Stera nasz vesi:

Eden je pravi kincs:
Nemre sze vkrászt,
Nemre njem skoditi
Erja in tát.

Jezus je právi kincs
V cérkvi má dom
V cérkvi, gde szpevata
Orgle i zvon

Jezus je právi kincs
V beli krúh szkrit
Kelkokrát idem knjem
Vszele szem szit.

Jezus je právi kincs
Bog nam ga dá
Lepsega od njega
Nega zlatá.

Jezus je právi kincs
Z verov trdim
Pri njem sze rad drzsim,
Naj ga dobim.

Szrcsen.

Devica Zmozsna.

III.

Bi zuáo telko kincsov szpraviti, da bi meni pomá-
gano bilo?

Detecsje pitanje. Telko ti dam, da csi vszáki dén
telko zgübis, kelko szí do eti mao zgübo, do tvoje
szmríi escse vszigdár doide tebi.

I z akincs ka prosis od méne?

Tvoje zseno. Vu tom bogati mores!

Dominiko je omedlehvo, ali konjenik tak da bi nikaj
nej vpamet vzeo, dale právi:

Njo morem vu mojo oblászt dobíti, ár ona bráni po-
veksávanje mojega dela. Ona je meni nepokorna i drüge
tüdi na nepokornoszt zbüdi. No, prineszés jo za dvátjedna,
i tü bode kincs ali bodes gübleni! Odgovori!

Sto szí, da poznas moj sztán i na hüdo zapelávas
mené?

Jasz szam satan!

Dominiko vu sztráhi krízs vrzse na szébe i právi:
„Ne szküsávaj me satan.“

Zakaj sze bojís, scsem ti pomágati. Znam, ka csáka
na tébe csi penéz ne dobís! Szkoncsas, vmoris, obesíz
sze. Bog te zse tak ne pomore. Vecsér pretecsé csasz. Do-
miniko, ka zgrüntávas! Prineszi tvojo zseno, i blázseni
bos. Doszta penéz bos meo, i veszelo zshivlenje. Zsen pa
dobís kelko scsés. Dobre, lepe . . . No, sze pogodiva,
ali ne?!

Pred ocsmi grofa sze je na edno megnjeno cejla
prisesztnoszt szkázala i sze je njemi tak vidlo. da satan

isztino má. Edno malo szi se premislava, ali ne zato, da bi vu szrci omocsen szküsavci proti sztal, nego da bi ga satan celo vu szvojo oblaszt dobo

— Za dva tjedna prineszém mojo zseno. Pridi po njo. Meni pa daj peneze.

— Idi vu tvojo pivnico, najdes kincs tri pednje globoko je zakopan-pravi satan, roko grofa sztiszne i megne.

Dominiko je na szvojem teli posebno csütenje csüto, kda je z satanom vroke szégno. Ali ka sze je zgodilo, sze je zgodilo. Szkrovno je doli so vu pivnico i tam je najso povedani kincs.

Neizmerno doszta zlata i szrebra. Szvoj dug je vcsaszi placso i Hildegarda szi je lezsej zdehnola.

Vekivecsna hvala tebi, o blázsena Devica Marija, zdehnola je, ár je to miszlila, da je ona naszvesztila Dominiki, kde je kincs. — Hodi, lübleni, zahválmo to blázsenoj Devici Mariji.

Dominiko jo je z bledim obrazom szledio. Doli poklekne ali nevüpa na szteber poglédnoti. Düsnaveszt njemi nocs i den mira neda. Meo je kincs, obvarvano je bilo imánje, obsuvano pred szvetom postenje, ali zgüblena je mirovnoszt szrca.

Zacsnolo sze je razveszeljavanje. Düsnoveszt je steo zadüsiti. Spila, pije, po lovini hodi dabi z tem boleznoszt i nemér düsneveszti zatro. Ali zamán; na pamet njemi hodi ruzsen kontrakt z satanom. Terminus sze priblizsava.

Hüdobni nemajo mira, pravi szveto pizmó.

Stirinájszeti dén zajtra je pravo szvojoj zseni, náj sze szprávla, ár na nisterne dni ideta na pohájanje.

Hildegarda szi miszli, da mozs imenitnese veszélje scse iszkati, vsezelo je privolila.

Odisla szta, i pot njima je ravno k votlini pelala, kde je podoba Marijanszka gorposztávlena bila.

— Lübléni Dominiko, rávno dnész dvá tjedna nama je pomogla blázsena Devica. Hodiva malo notri.

— Idi szamo. Vcsaszi za tebm pridem, szamo szedlo malo popravim, govori Dominiko grof celo bledi.

To je szamo vözgovor bil; ali zato je nikaj drego tecsász. ka je Hildegarda nazáj prisla z votline.

Hodiva! právi tak da bi zapovedavala, i brez vsze pomocsi vu szedlo szkocsi. Tak da bi jo molitev celo preobernola. Prijéten pogléd, lepi obraz je mela i csisztesi, glasz kak inda. Vsze to je Dominiko grofa zsmetno sztanolo, zato je po celoj poti niti edno recs ne pregovoro i szamo pred szébe glédo.

Na odlocsenom meszti je zse satan csako. Dominiko grof je rávno to steo praviti, naj prek vzeme njemi obezsani lov kda je satan szvoje ocsi zakrio i csemérno kricsó:

— Prekléti boj, ár szí me zuoro! Ti blázseno Devico Marijo neszés, na stero jasz ni gledati nemorem! Potom sze je satani obráz grozovitno preobrnó.

Dominiko sze zglédne na szvojo zseno, i vu bojaznoszti vsze trepecse, ár je glavo zsené lescsécsa szvelloszt vzela okoli.

— Blázsená Devica Marija, sepeta trepetajocs.

— Zakaj szí steo tvojo zseno, mojo verno i dobro szlüzsbénico pokvariti i pogűbiti, pítala je blázsená Devica, proti satáni obrnjena. Odhájj vu ogenj vekivecsen ne skodi mojemi vernomi lűdsztvi.

Satan je z grozovitim kricsom premíno. Szveta Devica pa k Dominiko grofi sztopila, ki je na kolena szpadno i trepetajocs pravo: — odpűszti mi, szmiluj sze mi!

Szrditi obraz Device Marije je krotki posztano; vu njeni ocsaj sze je ogenj dobrotivnoszti vuzsgo. Szvojo roko na pokorníka djála i milosztiavno právila:

— Dominiko vesi sze z toga. Idi i vecs ne gresi.

— Hvala za vcsenjé, pravo je grof i sz hvale punim szrcom sze zglédne gori, ali Devico vecs ne vidi, premi-nola je.

Dominiko je vsze to se nej razmo, vu szedlo szkocsi i jase k votlíni za szebov pelajocs toga drűgoga konja. Njegova zsená je rávno te prisla z nje vő i ga pregovorila:

— Odpűszti mi lűbléni mozs, da szem sze tak dugo műdila. Ali tak mocsen szen je priso na me, da szam globoko zadremala. Zakaj szí nej notri priso! Bi me lehko gorizgono.

— Ti mi odpűszti, moja Hildegarda, szkricsi grof, ípred szvojov zsenov klecsecs roke vkűp szklene. Zdjaj je zse razmo, da je Devica Marija poszlala szen na Hilde-

gardo i szama Devica je sla pred vruga i tak odszlobodila szvojo verno i isztinszko szlůzsbenico. Odpůszti mi, moli sze, i njoj pripovedava zgodbo. Zdaj pa hodi, lůblėna moja, zahvůlmo dobroto blůzsene Device Marije.

Z tem szta vu votlino prisla i pred sztebrom dobre matere doli pokleknola, Szkuze zsalůvanja, veszelja i hvůle tocsita i Bogů molita.

Dominiko je potom vu vszem pobožno zseno naszledůvo i je verno i dobro dete blůzsene Device Marije posztano z szvojih kincsov je sziomake, nevolne pomůgo i vu logi na onom szpominanja vrednom meszti na csasz blůzsene Device Marije edno lepo kapelo dao zazidati.

Po liszti „Virágos Kert“

Dober prijatel.

Kak szam jaz katholicsůnec posztano.*)

Vnogo zrokov me nadignolo, naj bi jaz vu jedino průvo szv. Mater cėrkev nazůjsztopo. Do szega mao szam szamo retko med dobrimi pajdůsami gucsao od mojega szpreobrnenja. I csi zdaj to delo pred lůdi dam, to zůto csinim, naj bi kak jaz, tak i vszaki drůgi szpoznao, ka je pravica edna, i ka jo tůdi vszaki nůjde, ki jo prav iscese.

Bogat cslovek szam bio i za krůha volo escse zdaj od nikoga neviszim, niksa zvůnszka mocs szvecki haszek, nagucsůvanje ali pa prziszilůvanje me je nej gnalo, ka bi na katholicsůnszko vero sztopo.

Moji predededovje szo zse vu Luthera vremeni odsztavili szvojo ocsinszko vero i tak szam sze vu trdoj lůtaranszkoj veri narodo i gorizrůszo. Zse vu detinsztvi szo nam vu szrcė vcepili. ků vsze, ka je ne lůteranszko, je ne dobro, ka je pa katholicsůnszko, proti tomi sze pa moremo vojůvati, csi můjo pravico, ali pa ne.

) Baron Lůttwitz vu knigi „Szrakica blůszenoga csloveka“ pise to i szvoje izsztivno povnrnenje sztėm pred nůsz dů.

Zakaj? Zmetno bi biló na to odgovor dati, niscse je to ne znao... to je zse kak návadna herbija od ocsé na sziná preikpriso.

Naj bi nam od katholicsáncov vszo volo vkrajvzéli, zse vu detinsztvi szo nam od katholicsancov vszefelé sztrahovitne pripoveszti vu glavo zbili : od rimszkoga pápe, od púspekov i dúhovnikov, mi pa kak neszpametna deca szmo vsze to mocsno vervali, csi szo glih té pripoveszti tak velke lazsi bilé, ka bi je lehko z rokov prijao. Dneszcsasz kak katholicsánci sze mi mrzi escse nazájzmisliti, na one lazsi, stere je nevednoszt i odórnoszt vözgrüntala.

* * *

Lübléna zsená mi je mrla... csemérje szo me razkápali, gda szam vido ednoga franciskánszkoga baráta vu naso hizso sztopiti... Na nocs sze znova k nam pritrücao, naj bi poleg vesznicske návade pri mrtveci veroszttüvao i bogámolo. Vküp szva szedela vu ednoj hizsicski poleg mrtvoga tela. Prevecs szam lübo mojo tivárisico i z njov szam vsze pogübo. Velka bolezen i zsaloszt me vmárjala. Ali tak szam csüto, ka od té boleznoszt i escse nikaj véksega mocsnejsega jeszle vu mojem szrei : to je odürjávánje katholicsánszke veré i vadtüvanja. Sztrasno je to csütejnye !

Té ponizen barát je pred nisternov verov, kak eden nebeszki angel tak szladki trost vlejo vu szcé moje mirajocse zsené i jaz szam njemi vu toj nocs i to tak plácsao, ka gda szam szam bio z tém poniznim i pobožsnin barátom, te szam sztvárjao, ospotávao vu blati zkotao njegovo drágo Mater cérkev. Nikaj szam ne márao, kak zsalosztne szkuzé szo sze na to bleszketale vu njegovi ocsáj, nej to, ka ga za njegovo dobroto tak nezahválnó zbantüjem.

Goriidocse szunce náj je escse vküpnajslo, i jasz szam sze escse ne nevoló sengáriti, ospotáváli. Dobro je szpadnólo mojoj düsi, ka szam sz i ednok lehko pred ednim pápinszkim barátom vötlejao moje csemére, stere szam meo do njegove szv. Matéré cérkvi. Po tom szam ga pa gori pozvao, naj mi odgovori kaj na to, naj bráni, csi more, szvojo vero. Ali na to mi szamo telko právi, ka sze na to gledocs nestima zadoszta vucsenoga, ali proszo de vu klostri od drügh preszvecsenjë i te bode mi piszao od toga dela.

Obládao szam te nevolen popicsek — miszlo szam szí — i brezi toga, ka bi sze vecs na njega zgledno szam glavo vizzoko noszécsi odisao z hizse. To szam escse te ne znao, kak spajszno i nevarno je nisterne recsi vözgrabiti z szv. pizma i z njimi kakso pravico potrdjavati na csednejso recs pa nancs ne poszlüsati, ali pa drügoga pravico na meszti niháti. Te szam szí nancs ozdalecs ne miszlo, ka je on ponizen barát nej drügi, kak Leo páter, prejdnik franciskánszkoga réda, Clary herceg, poszednik vnogo millionov i nájbole vecseni cslovek onoga vremena.

Nazáj szam sze povrno vu szvojo domovino na Nemsko, ali pizmo je nej prislo od baráta.

Zse dugo je téhzso eden greh mojo düso. Steo szam sze od njega odszloboditi. Gori szam poiszkao nasega „pasztéra“ i zráven szam ga eto pitao : „Csasztiti goszpod, jeli sze pri nasz lütaránaj tüdi znájde szpoved?“

— Kaj pa nej, jeszte pri nasz tüdi.

— Ali kak je to mogocse, ka szam jasz zse 42 leti sztar i nigdár szam nikaj nancs nej csüo od toga, ka bi sze szpovidávali pri nasz.

Ja, csi sze glih pri nasz neszpovidávajo, ali mi denok drzsimo szpovid.

— Kak pa oni odpüscsávajo grehe, csi mi je szlobodno szpitávati? — právim jasz nadale.

Mi mámo na to odvézajocse recsi — odgorvoro je pasztér — ali gda szam je escse nigdár nej nücao, nikam szo sze mi med knige i pizma zateple. Ali csi zselejo goszpon baron vcsaszi je goripoiscsem.

Z cele düse sze mi je zamero gucs toga nasega pasztéra. Szledi szam v Paris odpotüvao, naj bi tam pri kaksem nasem popi opravo szvojo szpoved. Tam szam szpitávao, gde sze zdrzsáva nájglasznovitejsi lütaranszki dühovnik . . .

Odpelali szo me k ednomi postenja vrednomi goszdodi. Gda me je szrcsno goriprijao i z sztolec ponüdo, te szva szí etak zácsala pogucsávati.

— Ka dobroga zselejo, goszpod moj?

-- Rad bi pri szpovedi bio.

— Szlobodno bi znao, kak sze pisejo?

-- Nihájmo imé : jasz szam sze záto k njim potrüdo, naj bi sze njim z mojih grehov szpovedo.

Po tom blizse sztopi k meni i blüzi méne szí doliszéde.

— Naj mi povejo koncsimár — veli on — kakse vere szo oni, i naprejzracsuna eden tucat protestánszkih vadlűvánj szpitávajocsi mené, k steroy szlisim.

Na to szam szamo mrszko glédao; reics sze mi je sztávila.

Te jesztejo zvűn nase od vsze pápínszke satringe ocsiscsene vere escse drűge k nasoj szpodobne vere, stere sze tűdi z tém hválijo, ka nájcsisztejsi evangyeliom oznanjűjejo, ka szo od vsze falinge obvarvane, poleg toga pa vsze nácsise vcsijo, kak mi! Hm, hm, to mi nejde vuglavo!

To szam escse ne znao. Ali to szo mi mocsno vu glavo zbili, ka sze ono bozse obecsanjé, poleg steroga de Jezusova szvéta vera od vsze falinge obvarvana, nei szpunilo. Nego proti tomi od Dűhá sz. ravnana Mati Cérkev je z edne krivice vu drűgo szpádűola na szrecso cslovecsánszkomí národí, ka je Bog vu Lutheri dao lűsztví taksega csloveka, ki je vsze vűpopravo, ka je Dűh szv. zafuusao. Zdaj pa zse do jezero taksih csednih gláv jeszte, ki szo od Bogá poszláni do jezero taksih vűpoprávlenih, jedino csiszti evangeliom oznanűvajocsih vadlűvánj nasztavili, ali stere sze záto neglihajo vu szvojem vcsenjej, nego vszaka nacsí i nacsí vcsi.

Ali zakaj szo to pred nami zamucsali, zakaj szo nasz drzsali z debelimi lazsmi? Znamkar je nje tűdi szram bilo od sztoféle pobolsanih i ocsiscsenih vadlűvánj gucsati. Bojali szo sze od toga, ka csi mi té vszakojaeske pizsane vere szpoznamo, te sze nam ednok odprűjo ocsi, ino mo sze szmejáli ober onih modrih gláv, ki szo Bogá delo steli vűpopraviti. Bojali szo sze nasi szpametni vucsitelje, ka de na szlejdnje itak právi Dűh vűkso mocs meo nad námi kak vszi od lűsztva zviseni novi messiásje, ki szo vnoge vu blodnoszt zapelali.

— Od kaksega greha sze scsejű tozsiti vu szpovedi — pitajo pasztér.

Vadlűvao szam njim greh i proszo tekáj, naj bi mi ga vu iméni bozsem odpűsztili.

— Mi neodpűscsávamo grehe — odgovorijo — ve nancs to nevemo, jeli nam Bog odpűszti szvoje lasztivne grehe.

— Ali proszim ponizno — právím jaz — vu evangeliumi to cstém, ka je Jezus apostolam oblászt dao grehe odpuscšavati.

— Prav májo goszpod — velijo — ali mi nezsivémo z tov oblásztjov.

— Ka pa te Krisztusovo rejes zamán vzemejo, z nebész prineseno oblászt zavrsejo? z tém me priszilijo, ka bi na katholicsánszko vero sztopo.

Te je té szeri z ednov nogov zse vu grobi sztojácsi glasznoviten lútaranszki farar eta pravo: Goszpod! jasz jib ni edno minuto nemo nazájdrcsao, ka bi na katholicsánszko vero prek sztopili; med nami lútaránami zse vszaki farar nacsi pa nacsi vcsi (szamo gda pápince trbej sinfati, te szo vszi edni.) dneszdén szami nemo znali, ka bi vervali...

To je zse i tak zadoszta bilo. Dvá dúhovnika z ednoga vadtúvánja i kak gucsita...

Eden eta právi: „mi túdi mámo szpoved, ali zdaj nevem, kama szam odvézajocse recsi zatepo.“ Drúgi pa etak gucsi: „Pri nasz nega szpovedi, csi jo je glih Krisztus nasztavo“...

Z toga naj sto cseden gráta! Telko novih vöpoprávlenih, ocšiscsenih ver jeszte. K steroj pa te jaz szlisim? K „marmoncom?“ Ali ve jasz nescsem meti náiednok dve zseni, kak Filip grof patronus protestántov. Ali pa k onoj veri szlisim, ki to vcsijo: Vcsini vsze poleg szvoje vole, szamo pazi, naj te nezgrábijo?“

Ali jaz szam sze szplóh najo szvoje vere. Piszaó szam franciskánari, naj sze potrúdi vu Paris, ki bi mené vcsüo na pravice katholicsanszke vere i vu právo Mater Cérkev gorivzeo.

On mi je pa to odpiszaó, ka pride za tri dni, tecsász pa naj pohodim edno marianszko cérkev, gde sze májnika pobožnoszti obszlúzsávajo.

To szam túdi vcsino...

Vu cérkvi je vnozsino bilo. Komaj szam sze do prednjega oltára pririvao. Tam szam szí doliszdedo na eden sztolec. Okolí poglédnem; i jaz szam bio jedini, ki je szdedo. Na kolína podajocsi je tam molo vszaki szamo jaz nej.

Tam poleg csüdodelne podobe, gde sze je zse vnogo

szpreobrnejnja zgodilo, szam poszlűsao bozso szlűzsbo . . .
ka bi sze csűde godile, to szam nigdár ne steo vervati.

Ali kaksté je bilo, — razlozsiti szí szam nemrem —
gda szam vőprisao z cérkvi, nikse nerazumlivo csűtejnye
je szprehodilo mojo dűso, tak da nebi vecs bio lűtaran. Vu
szrci szam celo katholicsánec posztano.

Od toga vremena znam, ka szo csűde escse nej minole,
ka sze vu vszem szpunjáva bozsa vola. Eden trák bozse
miloscse je zadoszta, naj bi sze nájokornejse szrcé szpo-
korilo, szpreobrnolo. Na vsze moje pitanje i dvojnoszti
szam náednok odgovor zadobo. Vu szvojoj popolnoj lepoti
szam szpoznao Krisztusovo nevszkrunjeno szv. Mater cér-
kev, mocsno pecsino bozsánszkih pravíc. — Na drűgi dén
szo. prisli pater Leo. Veszélo szam njimi pripovidávao, ka
sze z menom zgodilo. „Zdaj — pravo szam od radoszti —
mo njim jasz razlagao, ka je katbolicsánszka szv. Mati
Cérkev.“

Szobocsánec.

Krscsanszkoga szrca nájjaksi dzsűndzs. *)

se szí csűo z predgance glásziti i more biti szí
szam tűdi csteo szvétoga evangeliuma on del v
sterom Goszpon Jezus Krisztus, Bogá Ocsé je-
dinorodjeni Szín i nas Zvelicsiteo od drágoga
dzsűndzsa gucsi, steri je na orátjoj zemli szkriti.
Gda dzsűndzs iszkajocsi cslovik to zve, tak právi goszpon
Zvelicsiteo — celo szvoje imánje odá; kűpi ono orátjo
zemlo.

On drági dzsűndzs je pred vszem nebeszkokrálesztvo,
stero je vecs vredno, kak szvétá vszi kincsi; i sto nebész
vrednoszt dobro zapopádne rad sze ogne zemelszki dobrot
i veszélja, náj szí szamo nebeszko blázsensztvo szprávi.

— Nika krivoga, ne bodemo vcsili, csi to tű imenű-
vano orátjo zemlo k nasemi teli i szerci tűdi szpodobimo,
v stero tűdi eden drági, pred Bogom nezgrűntano prijéten

*) Vzéto z knige Csukovics Jánosa missijonára.

i vreden dzsündzs: *szvéte csisztosztí jákoszt* je szkrita, stere vrednoszt, csi ednok krscsanszka dűsa szpozna, je nemo-gocse, ka ne bi vsze goraldűvala, za obránenje te jakosztí.

Jaz miszlim, ka ti, ki té redi cstés, tűdi med takse bogábojécse i pobozsne krscsanszke dűse szlisis i záto rad precstés, na koj te od toga drágoga dzsündzsa Jezusa Krisztusa i krscsanszke katholicsanszke szvéte matere cėrkvi navuk vcsi.

Hodi, iscsimo té drági dzűnzsz!

1. Ka zsele Bog od csloveka, poszebno pa od krscsenika!

Bog, nas Sztvoriteo i najvisesnji Goszpod, je nesz-koncsano szvéti; njega etak hválíjo angelje i szvétcí v nebészaj: „szvét, szvét, szvét Goszpod Bog seregov.“ — Vnebészsa Bog nika nezeme, ka je ne szvéto; i zato zsele, ka vszaki, kí sze scse zvelicsati, to je, v nebészsa pridti, náj szvojo dűso i telo poszveti, szvéto obvarje! „Szvėti bodite, ár szam jaz tűdi szvéti“ právi pri szvetom Mozesi Goszpod — i szvéti Pavel apostol pise: „To je Boga vola: vase poszvecsenje.“

V szvétosztí szí duzszen obvarvati krscsenik *tvojo dűso!* Tvoja dűsa je Boga zsívi kep, i tak drága, kak Goszpodna Jezusa szvéta krv. Tvojo dűso mores csiszto i szvéto ob-varvati, ovak ne dopádnes sze Bogi i tak sze te ne mores vűpati, ka bi v nebészsa priso. Kak lepa i z poszvecsenja miloscsov Boga okincsena je grátala tvoja dűsa v szvétom krsztí: zadobila je szvéto csisztoszt, neduzsnosztí beli oblecs i sze je lescsila, kak csiszti zlát. — Znás, kaksí gráta beli oblecs, csi v ruzsno, necsiszto mlako szpádne, ali sze pa z blatom poskropi? Tak necsiszta i pred Bogom odőrna posztáne tvoja dűsa csi szamo jedino ednok bos szí miszlo szam rad, z dopadenjom ná kakse neszrámmo, necsiszto delo, ali pa csi bos taksega kaj glédo, poszlűhso, gucsó ali pa zselo. Te szí zse ne lűbléni pred Bogom, Bog te odőri i sze od tébe v kraj obrné. Bog zsele od tébe, ka tvojo dűso náj csiszto obvarjes i ovo tvojo dűso more viditi z taksim ruzsnim, necsisztim grehom zamázano. Bog szam právi tebi: ne praznűj ne z mislenjom, ne z poglédom, ne z poszlűhsanjom, ne z govorenjom, ne z poszselenjom ali

pa z csinenjom. Bog tebé vszigdar i vsze povszédi vidi i ovo tak necsisztoga, zamázanoga te more vidéti! Ne te je szram pred Njim? Kak bi mogo praviti ti to, ka Bogá lübis, da z taksim grehom dás tvojo dühso zamazati z sterim Bogá na to priszilis, ka te naj zavrzse odóri!

Onim, ki szo csisztoga szrca, je Goszpon Jezus Krisztus qhecsó, ka bodo vidili szvéto lice Boga i tak nebeszkokrálesztvo; tak te oni, ki szo necsiszti, szo z nebész vünzapreti. Szvéti Paveo apostol to pise. „Ne vkanite szé; necsisztniki ne bodo ládali z bozsím králesztvom!“ — „Ki praznújejo i zákon prelomijo, one oszodo bode Bog!“

Vszétoj csisztoszti mores obvarvati tvoje telo tüdi. Bog je za prebiválicse tvoje düse dao tebi tvoje telo, ka náj po njem tüdi njemi szlüzsis i náj tvoje telo tüdi poszvetis, ka da dokoncsas tvoje zemelszko potüvanje i sze odlocsis od tvojega tela nájbos vreden v nebésza pridti; po gorsztanenja velkom dnévi pa escse z tvojim odicsenim telom tá prides. Szám dober Bog je poszvéto tvoje telo v szvétom krszti i je posztávo za szvojo zsivo cérkev, v szvétom precsiscsávanji pa za zsivo drzsálnico szvesztva! Záto právi szveti Paveo apotsol: „Ne vete, ka je vase telo dühá szvétoга cérkev? — Hvalte i noszte Bogá v vasem teli!“ — Ne vete, ka szte cérkev Boga i Bog Düh prebiva v vam. Bozsa cérkev je szvéta; i to szte vi!“ — Záto právi dober Bog: ne praznúj, to je: ne zamazsi szvoje telo z neszramnim, necsisztim csinenjom, — ne zamazsi v szvojem teli, Bogá cérkev! I kak necsiszta düsa, tak z hotlivim csinenjom zamázano telo je tüdi odórno pred Bogom i z nebeszkoga králesztva je vünzapreto.

Záto lehko razmis, ka szam Bog nebeszki zsele od tébe, náj szvojo düso i telo csiszto, neduzsno obvarjes.

2. Ka je szvéta csisztoszt?

Miszli szi na lelijo. Vidis, kak polepsa ograd: Visziko raszté od zemle, lepo kosnato zeleno liszte má, csiszti beli cvet jo kinci i nje mocsna disava sze dalecs razsiri. Lelija je kep szvéte csisztoszti v csloveki: cvet cslovecse düse je jákoszt; dicsi csloveka, k angelom ga gorpodigne;

z vüpanjom napuni szerce njegovo, ka de ednok Boga vido; pred Bogom je lübléni i ki ga szamo poznajo, ga hvalijo, ar je jáki, posteni.

Posztavi pred tvoje ocsi eden zláti prsztan, v steroga je z kovani eden jáko lepi drági kamen. Te velke cene prsztan je taksi cslovek, ki je szvojo düso i szvoje telo neduzsno obvarvao; od zláta je lüblenesi on pred Bogom i od drágoga dzsündzsa je vecs vreden njegov düsevni kincs, neduzsnoszt, z sterim szí lehkó szprávi nebeszko králesztvo.

Szvéta csisztoszt obdrzsi csloveka v njegovoj csészti: *njegovo telo*, kak Boga csiszto cérkev, stero Goszpodni Bog na gorisztanenja velki dén odicseno gor bode posztavo na szpodobnoszt odicsenoga tela Jezusa Krisztusa i Blázsene Device Marie; *njegovo düso*, kak szvéloga Düha tronus ár v csisztoj düsi, on veszélo prebiva i jo obogati z szvojimi dári.

Nebi rad ti tüdi Bogá csiszta cérkev i szvéloga Düha tronus osztó?!

Tisztim, ki csisztoszt verno obvarjejo, Bog velki düsevni mir, velko volo, radoszt na právi krscsanszki zsittek, szrečno szmrt i na drügom szveti vekivecsno blázsensztvo dá.

V kom sztoji szvéta csisztoszt? V tom, ka v szebi nikso nedosztojno, neszrámmo mislenje ne trpis, neszramni del glédanje od taksi del gucsanje, ali pa cstenje ino necsisztó pózselenje odörjávas i tak szebi kak drügomi nika nedosztojnoga ne dopüsztis, tak szam ob szebi, kak z drüгим to ne vesinis.

3. Ka je necsisztoszt?

Necsisztoszt, to je, neszramnoszt i praznúvanje je eden prevecs odören, ruksen greh, steri od Bogá dane csészti csloveka porobi, dosztakrát ga escse od neszpametne sztvári nazáj posztávi, zamázse, ovrazi düso i telo; Bogá szrditoszt szprávi csloveki i odpre pred njim vekirecsnoga szkvarjenja meszto, pekeo.

Morebiti szí zse vido ograd, v sterom vszakovrsztne lepe korine raztejo. Sto szamo vidi — csi je escse njegovo szerce ne celo pokvarjeno — sze tomi radüje. Ovo, csi

bi v on ograd eden divji kanzsar (prasics) notrivdaro i bi vsze vküpszpotro i gorzrovo, kak zsalosztno gledaliscse bi nihao za szebom! Zse ne bi mogli praviti: iszto je eden lepi ograd, nego tam je szvinszka pasa. Ona divja sztívar, stera cslovecsega szrca lepi ograd tak zaprávi: je necsiszti, je praznúvanja greh!

Posztavi pred tvoje ocsi edno lepo zazidano cerkev, ali pa kapelo, v njoj z korinami okineseni oltár, na njem tabernakel z nájszvetesim Oltárszkim szvesztvom. To je obcsine veszelje i dika. Csi bi szvesztvo oszkrunjocsi, brezbozsen cslovek ono gorvuzsgo i bi cerkev dolzgorela, ka bi szamo okajene, csarne sztene osztanole; kak bi sze zsalosztlo za njo ono dobro lüdsztvo i kak bi jávkalo: zgúbili szmo naso diko. Tak zanicsi v csloveki Bogá cérkev necsisztosztli greh.

„Ne bodite taksi, kak mula i konj, steriva nemata rázuma“ právi szvéto pizmó. Menje bi bio cslovik ponizsani, csi bi ga z jüncom v edem jerem napregli, kak pa da za telovnoga pozselejnja volo sze prazmüvanji prekdá. Zse iména, z sterimi sze taksa csinenja imenüjejo, szo tak ruzsna, ka bi sze cslovek zse te mogo szramotiti, csi bi szamo mogo ona csinenja vöpraviti. Tak je, praznúvoszt je odórna! Krsceanszki cslovek je zse dete, Goszpodna Jezusa brat; i nebész prihodni prebiválec i angelov tiváris - - po necsisztosztli grehi pa nerazumnim sztívaram tiváris posztáne, ka bi ga escse od szamoga szebe inoglo szram biti.

Praznúvanja greh kvár vcsini csloveki tak na düsi, kak na teli: pamet njemi potemni, ka náj né vidi grdosztijo greha i velko nevarnoszt, v stero ga vnesze; necsütlivoga ga vcsini proti dobromi opominanji: v njegovom szrci mori Bogá lübézen, ka bole zsele praznlivo vzsivanje, necsiszto csinenje, kak pa nebeszko králesztvo; njegovo volo oszlabi, ár csi gli obecsa, ka sze pobolsa, itak z toga nika ne zdrzsi, csi páli ma grehsno priliko. Ali kak jáko mantrá té greh dühsnoveszt?!

Praznúvanje med one grehe szlisi, stere Bog nájbole odórjávle. V sztárom zákoni je za toga greha volo zmeo z lica zemle lüdsztvo z potopom, z trebo vün sztrahovitnov kastigov Sodomo i Gomorho várase i dao moriti 24 jezero med zsidovami v püsztimi, i právdó dao zsidovom, ka koga na taksem grehsnom csinenji zgrábijo, ga náj

kamenūnejo zvūnaj obsine. — Praznljivi cslovik, csi po-
hitroma sze k Bogi ne povrne i sze ne pobogsa, sze gotovo
pogūbi „Ne vkanite sze, — prāvi szveti Paveo — necsi-
sztniki ne pridejo v nebeszko krālesztvo!“

— Szveti Jānos apostol pise: Necsisztniki i pszi zvū-
naj osztānejo (zvūnaj nebeszkoa krālesztva)!“ Kelko kvāra
pa vsini on, ki drūgoga na té greh vcsi, ali pa zapelāva,
i kak velko odgovornoszt mā pred Bogom! . . . Goszpon
Jezus Krizstus prāvi: „Bole bi bilo, csi bi (taksemi szpac-
slivci) mlinszki kamen zvezali na sinjek i bi ga v morsz-
ko globocsino pogrozili!“ — Ka vecs: „bole bi bilo njemi,
csi bi sze nancs nebi narodo“, ár je taksi cslovek (mlādi
ali sztāri) dūhse morec!

Ka je necsisztoszt greh? Vszaksa radovolna neszrāmna
miszeo, zselenje, govorenje, cstenje, taksi peszmi szpevanje
zednov recsjov, vsze, ka szvéto szramezslivoszt i nraynoszt,
jakoszt sāli. Med temi vszi, stere je cslovek szam rad
vsini — szo pred Bogom szmrten greh. — Zdaj zse vidis,
kak norijo szebe i kak lazsejo tiszt, ki to prāvijo, ka je
praznūvanje ne greh, ali pa ne tak velki greh. Tak velki
greh je to, ka v vekivecsno szkvarjenje pela — i znecsisz-
tim grehom obtersen je escse nigdār niscse ne priso v
nebésza, csi sze zsnjega pravicsno i zpotrtim szrcem ne
szpovedo (ali pa csi je k szpovedi ne mogo pridti) ga ne
sz popolnim z pozsalūvanjom pozsalūvo.

(Dale.)

Műrcsar.

Mocs molitvi.

u bolnisnici drūstva „Rdécsi krizs“ v Lyoni
je bio eden sztari vojāk, ki je na szvojo vero
nikaj nej dao; za nevernoga ga lahko imenū-
jemo brezi toga, da bi njegov szpomenek zban-
tūvali. Cse cslovik pita, kak je posztano té
cslovek neveren? Odgovor je proszti pa tūdi lekki; hūdo
je bio gorizhtranjeni! Ravno vu onom neszrecsnom vre-

meni sze je narodo, gda je francuska revolucia besznela ; gda szo neszpametni lüdjé Bogá zatájili, cérkvi zaprli, dühovnike i redovnike odtirali ali pomorili. I tak je té neszrecsen cslovek celo nevucseni bio vu szvétoj veri tak je zrászo gori kak nejmo zsvincse ali zverina vu logi.

Cserenszovszka cérkev oznotraj.

Szrca Jezusovoga oltár i podoba Angela csuvára.

Szledkar je voják poszto i sze je vojszküvo vu bojni, pod Napoleonom proti spanjolcom, vu steroj bojni je z szvojimi tivárismi vnogo oszkrunoszti vesino tak, da je escse z bozsi hizz poszvecseno poszodo vkradno. I escse niti zdaj vu bolnisnici je ne bilo szlobodno pred njim od redovnika,

szpovedi ali drůge duzsnosztí bozse gucsati; naj bole je pa odůvjávo barate.

Ali poti i nameni dobroga Bogá szo neznáni. Ete hůdi cslovik je meo edno pobožno i bogábojecso csér. Dosztakrát szí je premislávála pobožsna deklinca neszreccsen sztán szvojega ocsé, i njeno szerce sze je pri tom premislávánji malo ne razpocsílo. Dén je ne mino, da ne bi proszíla Bogá, náj preszveti ocsó i na dobro pot szprávi. Ali da je malo vűpauja mela vu szvojoj molítvi, drůge je tůdi oproszila naj molíjo za poverjenjé njenoga ocsé. Ednoj pobožsnoj zsenzski, steróje je deklicska tůdi povedála neszreccsen i zsalosztén sztán ocsé, je ona blázsená miszeo prísíla ná pamet ka bi dobro bílo ná csészt blázsene Device Marije szedem dní vszáki vecsér edno csiszlo molíti. Ka tůdi vesíníjo z nűnámí spítálszskímí vréd. I dober Bog je poszlűhno prosníjo i ponízno molítev. Ár kak szvéto píszmo práví: „Molítev poníznoaga obláke prederé.“ Ocsá, kí szo pervle níkáj nej steli vervatí i szo ná vero níkáj nej dáli, zacsnejo po császí molíti, szercé sze njím omehcsi szvetloszt míloscse bozse jh obszénca i szpoznájo szvojoj blódnoszt.

Stírideszét pét let je mínolo od onoga császa gda szo obszledjíj bíli pri szv. precísiscávánji i ovo zdáj z právvodkítószercsnosztíjv szpádnejo k szpovedárníci; vu szpovedníkí nebeszkoga namesztníka poznájo i koga szo perle zánícsáváli, od onoga jó zdáj odpűscéníje grebov i mír szvoje dűsnevesztí proszíjo.

Tak plácsá dober Bog, molítev pobožsne i neduzsne decé, stera meszto toga, ka bi sze ná blódnosztíjv szvojí sztárisov szpácsíla, rájsí mólí za njé. Oh blázsená szo táksá deca i nájem njíhov ne preíde. Bog molítev tákse decé vszígďár poszlűhne. Molte záto deca za szvoje sztaríse, da bodete enkrát tak ví kak oní blázsení.

Dober prijatel.

Szvéti Jozsef ozdrávi hizsnoga ocsó.

dna pobožna mati to piše:

Na diko božso i na razsirjavanje pobožnoszti szvétoğa Jozsefa pisem ete recsi, stere szo szvetlo szvedocsansztvo tomi, kak velka je pomocs szvétoğa Jozsefa.

Pred nisterimi leti sze je pamet mojega dobroga mozsá célo zmesala tak, da szmo ga mogli vu norisnico odpelati. Vracsitelje szo vö povedali, ka nega vüpanja do ozdravljenja. Ali za nisterne meszece sze njegov sztális itak na telko pobolsao ka szmo ga lehko domo szpravili. Celo zimo je domá bio i sze je tak-kak dobro csüto. Ali kak je szprotoletje prislo, táksa znaménja szo sze na njem szkazsüvala, z steri cslovek to miszli da beleg nazáj pride: gláva sze njemi je vertela, ocsi kerváve posztanole. Szvecka znanoszt je vsze mogocsno vesinila, ali zobsztom je bilo. Vu toj szresnoj zsaloszti szam sze k redovniki obernola za návuk i tanács, ki szo me vecskrát opominali na zmozsno pomocs szvétoğa Jozsefa i to preporácsali náj sze zmozsom, z decovi ze vszemimánjom szv. Jozsefi preporocsim i njega odeberém za nasega Patrona. Bogala szem, kak domo pridem celo familijo szv. Jozsefi zrocsim i ná dén vecskrát sze molim k szv. Jozsefi. Tak je to nisterne dni trpelo gda na ednok vpamet vzemem, ka kerváve ocsi zacsnejo csiszte posztanüvati. Za krátki csasz je célo nazáj zadobo zdravje ocsih i zdaj na veszelje nam vszem páli dobro zdrávje má. Naj sze záto vszáki zagotovo z vüpanjom obrné k szvétomi Jozsefi i on zagotovo poszlühne njegovo prosnjo.

Dober prijátel.

Za kotroge Zsivoga Rozsnogavenca.

Molitev pred meszečním preminjavanjom szkrivnoszt.

Vszi :

Pridi Szveti Düh, napuni szerca szvoji verni i vuzsgi v nji ogen szvoje lübezni.

Naprej molecsi : Odposli nam szvojega Düha i bomo prerojeni.

Vszi : I prenovó bos lice zemle.

Molimo.

Ocsa nas, ki szi vu nebeszaj i. t. d.

Naprej molecsi :

O Bog! ki szi szerca szvojih vernih po razszvetlenji Szvetoga Düha vcsio, daj nam, po rávno tom Szvetom Dühi razmeti, ka je prav i sze njegove tolazsbe vszeli veszeliti. Po nasem Goszpodni Jezusi Krisztusi, ki z tebom i z isztim Szvetim Dühom zsive i kralúje zdaj i na vsze veke.

Vszi : Amen.

Naprej molecsi : Kralica najszvejesega roznogavenca.

Vszi : Moli sze za nasz!

Naprej molecsi : Szveti Dominik nas ocsa, szveta Filomena nasa zagovornica.

Vszi : Molta sze za nasz!

Molitev po preminjavanji szkrivnoszt.

Vszi :

Pod tvojo obrambo setűjemo szveta Bogarodica! nase prosnje ne zavrzi vu nasi potrebsinaj, nego od vsze pogűbelnoszti vszigdar odszlobodi nasz ti odicsena i blagoszlovena Devica, Goszpa nasa i pomocsnica nasa.

Zdrava bojdi Maria i. t. d.

Naprej molecsi : Molimo. O Bog! koga edinorodjemi Szin je nam z szvojim gorsztanenjom placсило vekivecsnoga zvelicsanja zaszlűzso; daj nam, proszimo te, da ki té szkrivnoszti z preszvetim rozsmimvencom blazsene Device Marie csasztimo, ka v szebi drzsijo, naj naszledűjemo i ka nam obetajo, naj zadobimo. Po isztom Krisztusi Goszpodni nasem. Amen.

Vszega mogocsega Boga Ocse i Szina i Düha Szvetoga blagoszlov naj na nasz pride po prosnji Kralice najszvetesega roznoga venca i naj osztane z nami na vsze veke. Amen.

Műrcsar.

Glászi z domácsi hár i z celoga szveta.

Blagoszlávlanje Szrca Jezusóvoga oltára v Cseren-szovci. Preminocsega leta májnika 8-ga sze je to godilo. Prav lepi den je bio; z farova szo sz presecijor dühovnike vbelo oblecsene deklina i drugi verni szprevodili vu natlácseno cerkev, gde szo novi oltár gorp. Kiss Pavel lendávszke okrogline esperes sz pomocsjov Dr. Ivanóczy Ferenc szobocske okrogline esperesa, Tiszinskoga plebánosa, Vadovics Rudolfa beltiszkgoga, Kousz Alojzija törjanszkgoga kaplana, kakti g. Kollár Petra beltiszkgoga plebánosa i domácsiva dvá dühovnika szloveszno blageszlovili. Veliko meso z dvorbov szo meli Dr. Ivanóczy Ferenc tiszinszki, predgo pa Kollár Peter beltinszki g. plebános, vu steroj szo genlivo i szresno gucsali od toga, ka pomeni venec i krizs na Szrci Jezusovom.

Za stiri dni to je 12-toga toga meszeca szo pa domácsi g. plebános blagoszlovili od mladéncov küpleno podobo szv. Alojziusa i angela glasznika (na predganici), kakti od decé küpleno podobo szv. Angela csuvára. Okoli dveszto mladéncov je z gorécsimi szvecsámi szprevájalo domácsiva dühovnika vu církev i szvetilo po bozsvij szlüzsbi. Predgo szo domácsi g. kaplan meli od poti szv. Alojzija, po steroj mladenci i od poti angela csuvára, po steroj deca moro hoditi. Pot szv. Alojzija je pot csisztocse i molitvi, radi moliti i csisztí moro biti mladénci; pot Angela csuvára je glihna i obedvé pelata k Szrci Jezusoromi. Edno szo govornik proszili od mladéncov, to, naj ne bodo szamo vu goriposztavlanji szpomenkov prvi v szlovenszkoj krajini, nego vu neduzsnom zsitki tñdi. Vedno naj pred njimi sztoji kitica Alojzijove peszmi:

Alojzij ti nos vojvoda
Leljo pred nami noszi!
Od szmilénoga Jezusa
Tomocs nam ti izproszí!

Szeptembra 18-ga je pa Zsiskovszka obcsina mela veszélje za volo blagoszlávlanja ednoga novoga kamenoga

krizsa, steroga szo g. Kiss Pavel lendavszki esperes blogoszlovili. Procesijo i predgo szo g. Kosz Alojzij törjanszki kaplan opravili. Lepe recsi njihove szo vnoge do szkuz genole. Na krizsi te napiszek sztoji :

„1854—1904.

Bogdan Jozsef i tivárisica Sömen Bára z Zsizskov szta dalá té krizs na szpomenek 50-letnoga razglasenjá Marinijoga brezgehsnoga poprijétja l. 1904. goriposztaviti.

Precsiszta Devica zrocsi nasz vu prebito Szrcé tvojega rozpétoga Szina.“

Rednikovo na gleszdávenje.

Pert. Mat. Küpsinci. Le naprej po poti popolnoszti. Ki sze celo na Bogá nehá, on je popolen cslovek. Edno iscsi vszikdár; to, ka Jezus scsé, i edno ne iscsi nikdár, to, ka bi ti steo. Nikdár ne pitaj: ka bom delao, i vszikdár pitaj: Jezus, ka mi zapoves, ka zseles od mené. Szte zlozsni mladenci tisinszki? Düh peklenszki ne pride med krog va? Ne püszlite ga. Oproszti dobre düse, ki me poznajo, naj zdaj doszta napádajo z molitvov szrce Jezusovo, ka mi dá milosceso „dobroga pasztirsztva“ na Goricskom.

Láz. Mat. Gradiscse. Rávno tiszti dén szem vzeo szlovo, gda szí mi piszo. Zmiszli szí na vaso zsaloszti, stero szte meli pred tremi leti i prideni knjoj nikeliko, te bos razmo, kak szmo sze poszlovili. Prvo i szlednje dete nájraj mámo, locsitev od njega je záto nájzsmetnesa. Vi szte bili prvo dühovno dete, Cserencsovcsarje szlednje kak kapláni. Moli z Pert . . . om.

Dári za ponávanje cserenszovszke cérkvi na szpome-
nek 50-letnoga razglasenjá verszke pravice od Marijinoga
Nertepenoga poprijétja vküp dani.

1. Na rante :

Tomec Júrij . . .	75 frt. — kr.
Fárniki ovi . . .	101 frt. 26 kr.
Zvünszki . . .	3 frt. — kr.
	179 frt. 26 kr.

Rante szo prisle z zselezom, stero je szledkar bilo
potrebno z foringov i gori posztávlanjom vréd :

104 frt. 85 kr.

Z osztalih penez je küpleni eden pláscsek na kelih
za precsiscsávanje, eden veliki beli pláscs i prt na rante i
poprávlene szo mészne oprave ; vsze vküp

69 frt. 76 kr.

Osztáne z toga 4 frt 65 kr. na krsztni sztüdenec.

(Dale.)

Klekl Jozsef

bívisi kaplan.

Vszem vernim cserenszovszkim fárnikom, ki szo mi
pri odhájanji postenjë szkázali, sze z globocsine szrca
zahválím. Jezusovo Szrcé naj vam poplati szkázano lübv,
lübavi pune dáre na tom szveti z miloscsov, na ovom pa
z dikov nebeszkov.

Klekl Jozsef

bívisi kaplan.

Szpoznano i pohvaljeno v Szomboteli na vöposztavljanji leta
1903-ga. V. St-Louisi (v Ameriki!) z szrebrnov medalijov.

LEWISCH ROBERT

sztebrov riszanje, oltarov zidanje,
ooo zlatarsztvo i malanje ooo

Delavnica: Na vogli
Kalvarijszke i Csillag-
villice.

V SZOMBOTELI.

Stacun: premontrejszka
hizsa.

Novi oltari, predgance, krsztnei
sztudenci, szpovednice, cerkvene
===== sztolice =====

i. t. d. poleg danoga ali od
mene napravlenoga nacsrtu.

Lurszke Marije votline

Bozsi grobi =====

vszakovrsztua nacsrti; cena po-
leg velikocse i delanja.

SZTOJECSEI MALI SZTEBRI

v umetnom izdelavanji iz Cirbola-dreva, namalani i po-
zlacseni.

Sztárik oltarov, predganc i sztebrov popravlanje. Cerkvih
malanje, najprosztese i najjemenitese.